

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Միրելի՛ ընկեր . . .

Միրելի՛ ընկեր, դու մի՛ գարմանար,
Որ մատաղ կյանքիս եռուն հասակում
Այնքա՛ն տխուր է հնչում իմ քրնար:
Վիշտ ու թախիծ ես կարդում իմ երգում:

Ծնված հեզ երգիչ մի դժբախտ ազգի,
Միշտ մըռայլ տեսա երկինքը գլխիս.
Ես շատ վա՛ղ ուսա տանջանքը կյանքի,
Վա՛ղ մտերմացավ վրշտի հետ հոգիս:

Անմեղ հասակից օրորոցիս մոտ,
Ուր պետք է սիրտս մեղմ օրոր շոյեր,
Ուր պետք է ժպտար կյանքի առավոտ,
Ես տեսա միայն սև ու մութ օրեր...

Տեսա կատաղի չարության մատնված
Անգեն թշվառներ ժանտ դահճի առաջ
Լսեցի անտուն, դռնե-դուռ ընկած
Հարազատ ազգիս աղերսն ու հառաչ...

Այո՛, ընկե՛ր իմ, դու մի՛ գարմանար,
Որ գարուն չունի էլ մատաղ հոգիս.
Արյուն-արցունքով ներկված իմ քրնար

Ազգիս վշտին է արձագանք տալիս...